

TŘI MUŠKETÝŘI A ZLATÝ TYGR

PETER BELANSKÝ

Peter Belanský

TŘI MUŠKETÝŘI
A ZLATÝ TYGR
2020

Psáno v Praze od 14. ledna do 28. 2. 2020.

Inspirováno knihou Tři mušketýři a Zlatý tygr, která mi vyšla v roce
1996.

Věnuji všem v NeBYTdivadélku v Praze, Úvalské ulici. Protože chci. A protože pořád nejsem schopen napsat pro ně hru. Autor.

Ráno, žluté a hebké jako peří kachňat. Tunely bezčasí se nám z neznámých realit vracejí obnošené kabáty slov, lásek, nenávisť, frází, strachů, kolosálních úspěchů a mazlavé bláto, smíchané s krví světových válek. I když každá válka, která se odehrává kdekoliv na světě, je světová. Romeo a Julie už vychladli a nedá se s tím nic dělat. Maryša otráвила Vávru a vrtulník přiletěl pozdě. A odpoledne přijde bouřka a přijede tchyně. Nebo vypadne internet a kabelovka a život bude zase nudný, jako čekání na objev ohně a vynález řetízkového kolotoče. To musela být nuda, bez Hry o trůny a bez Segala, který všechny přepere. A bez cukrové vaty a blinkání za zeleně natřenou maringotkou střelnice s papírovými růžemi a sádrovými opicemi.

„Rrrračte vstoupit, dámy a pánové, chlapci a dívky, uvidíte zápas Emila Siláka se samcem anakondy, který sežral dítě náčelníka kmene Čirikávů!“

Snídaně v hnědých boxerkách na spaní, ve kterých ti to tolik sluší. Padnou ti dokonale a bez nahoty ukazují všechno, co v nich máš. Klenuté, pevné hýždě. Mohutný spící penis. Zdravé, dokonalé žlázy. Svaly pod kůží se převalují jako krotký příboj karibských zátok a lagun. Omeleta ze dvou vajec, plněná špenátem se slaninou, káva s mlékem, dva krajíčky žitného chleba, pomerančový džus. Dvě tablety vlákniny a jedna pivovarských kvasnic. Zelená granulka chmele. Však dáváš svému trenérovi ve fitku třikrát týdně pět set korun, aby ti pomohl jako Michelangelo mramorovému kvádru. Není to nesmrtelnost, ale je to kladivo, které ti alespoň na pár let dá tvar

antického atleta a iluzi, že to tak bude navždy. Co by se však stalo s tvým masem, kdybys přišel o dobře placenou práci a nemohl ty peníze trenérovi dát? Vyležel bys důlek na pohovce před velkou obrazovkou a vyhodil kalorické tabulky. A tvůj trenér by si musel najít jiného klienta s nadprůměrným bicepsem, hrudníkem a platem. Krásně klenutá prsa a pevná stehna by sádlo rozředilo na měkkou, amorfnní kaši bez jasných anatomických znaků. Pro mnoho lidí, kteří se na tebe dnes usmívají, by ses stal nedůležitým.

Holíš se. Čistíš si zuby. Ještě dentální nit a ústní voda. Teplá voda tě laská a uklidňuje a ten melounový sprchový gel opravdu krásně voní. Pak si všimneš, že jsi odněkud spláchl pavouka a skoro se polekáš, když se blíží k odtoku, točí se dokola a neodvratně mizí v teplé vodě s voňavou pěnou. Divná smrt pro někoho, kdo si tu léta žil nepovšimnutý, nevadil, nepřekážel a dokonce nosil štěstí. Kolik lidí, také nepovšimnutých, dokonce nosících štěstí, se právě teď otáčí ve víru osudu jako ten pavouk a míří do díry, kterou ze světa důležitých a úspěšných odtékají bezvýznamní a slabí. Někteří zemřeli ve spánku, cestou mezi nocí a dnem a ani si tu snídani nedali. Nebojovali s nepřátelským vírem, jako ten pavouk. Kdosi je sfoukl jako svíčky a ráno šok těch, kteří žijí a které zbytnělá prostata vyhnala z lůžka.

„Ježíši Kriste!“

A nebesa nic, žádný zvuk, žádné zablesknutí. Žádné znamení naděje, ani ztracení. Pro tělo toho ztraceného přijeli dva muži v černých uniformách. I smrti uniformy sluší, jako vojákům, policistům, hasičům, liftboyům v secesních hotelech a prsatým

mažoretkám s přihlouplými ksichtíky a odlepujícími se umělými řasami. Smrt průměrných nebe nezajímá, pomyslíš si a češeš si husté, krátké vlasy v barvě surového zlata. Díváš se modrýma očima do zrcadla. Vyceníš na toho na druhé straně dokonale vybělené zuby.

Dnes přijede Jaroslav a budete se milovat a na dálnici mu ukážeš, kolik za hodinu umí tvoje nová stříbrná mazda. Budeš líbat jeho klín a velmi štíhlé tělo. On nesmí cvičit. On ne. On musí zůstat velmi štíhlý a křehký, abys jej mohl chránit. Abys byl jeho sluncem. Dokonalým. Horkým. Silným. Budeš pít mléko jeho žláz a bude se ti svíjet v rukou. Vtáhneš jeho jazyk do svých úst a pomyslíš na to, kousnout. Křičel by moc? Usrknete z poháru červené víno a pak jej necháš nasednout. Oba vykřiknete, když vytryskneš. Pak bude ležet vedle tebe, ještě štíhlejší a křehčí. V teple tvého dechu a v bezpečí tvých svalů. Malátné myšlenky se smíchají se sny a čas přestane plynout. Pak odvezeš Jaroslava na nádraží.

„Je to trága, ale já tu školu musím dodělat,“ řekne Jaroslav a zasyčí zamykání dveří. Vlak se pohne a velmi rychle mizí za táhlou zatáčkou. Jaroslav chce být dobrým lékařem. A pravděpodobně se jím i stane, učí se bez problémů. A zanedlouho zase přijede. Štíhlý, křehký, ale nerozbitný. Jedeš domů. Světla vykrajují ze tmy kusy lesa, pole, stromy u cesty. Jedeš svižně a sebevědomě, ale bezpečně. Nespěcháš. Reflektory vystřihly ze tmy postavu. Stopař? napadlo tě. Zpomalíš. Mladík ve sportovním, s batůžkem na zádech. Mává. Brzdíš. Dobíhá k autu.

„Dobrý večer, nejedete přes Brod?“

„Jedu.“

„Můžu s vámi?“ Úsměv. Moc hezký úsměv. Nezákladný.

„Můžete.“

Mladík se usadil na sedadle spolujezdce. Zapnul si pás. Motor zavrňel. Padla mlha. Jedeš pomaleji. Nejsi na dálnici. Hezký kluk, pomyslíš si. I on si tě prohlíží.

„Mlha jak mléko, co? Jako naschvál.“ Má hezký hlas. A na klíně batoh. Ruce pod batohem neklidné.

„Můžeš si ten batoh dát dozadu,“ přecházíš na neformální tykání. Kluk tě začíná zajímat. A ty ruce....

„Můžeš pustit topení? Aspoň trochu.“

Do vozu proudí teplo a on už ti tyká. Zavádí ti o stehno. Za chvíli znova. Silněji.

„Brzy budeme v Brodu,“ říkáš a uhýbáš protijedoucí dodávce.

„Nespěchám,“ říká kluk a rozepíná si bundu. Má pod ní jen nátělník.

„Jsi dost na lehkou.“

„Já vždycky kousek běžím, kousek jdu a když někdo jede, zkusím stopa. Pohyb hřeje.“

Jednou rukou si přejede těsné běžecké kalhoty. Druhou ti položí na stehno a sevře. Docela silně. Možná také posiluje. Polkneš.

„A jsi doma, to je Brod.“ Jsi zvědavý, co řekne. Když má tu ruku pořád na tvém stehně.

„Můžeme zajet ke hřišti? Já jsem si tam dopoledne něco zapomněl.“

„Budeš mě navigovat?“ Máš pocit, že bys s ním jel třeba do Afriky, kdyby chtěl. Zmocňuje se tě zvědavost. Jste u cíle. Kluk vystupuje a ty sedíš.

„Můžeš jít se mnou,“ říká tiše a bere tě za ruku.

„Můžu, nebo musím?“

„Můžeš.“

Odepínáš se. Trochu proti své vůli. Kluk čeká. Pak jdeš za ním k hlavní budově. Kluk si odemyká, na chodbě rozsvěcí automat. ŠATNA MUŽI A. ŠATNA MUŽI B. HOSTÉ. ÚKLID. MASÉR. Čteš cedulky na dveřích. Kluk otvírá masérnu.

„Ty jsi masér?“ ptáš se.

„Nejsem. Ale mám klíče. Masér to neví.“

Odemyká, rozsvěcí malou lampu.

„Nepotřebujeme velké světlo,“ říká kluk a usmívá se. Sluší mu to. Rychle se svléká. Pak před tebou stojí nahý a hlasitě dýchá. Penis mu strmí vzhůru.

„Můžu tě namasírovat?“ ptá se.

„Můžeš.“

Leháš si břichem na masérský stůl, přikrytý bílým prostěradlem. Kluk si nabírá do dlaně olej a masíruje ti nohy. Prsty, nártky, kotníky, bérce, kolena, stehna. Směřuje vzhůru a nedělá to špatně. Je ti to velmi příjemné a cítíš rostoucí zvědavost a vzrušení. Kluk ti hněte třísla a náhle tě přikrývá ústy. Hledáš rukou jeho penis. Je velký, horký a silný. Nechá tě jej najít ústy, nechá tě kmitat hlavou a pak tě nechá pít.

„Teď si lehnu já,“ říká a líbá tě.

Leží na břiše a čeká. I ty chvíli čekáš. Máš přece krásného Jaroslava. Pokušení je však příliš silné. Podléháš. Podáváš si sklenku s olejem. Vracíš ji na odkládací stůl na kolečkách. Kluk ví a roztahuje nohy. Dobýváš, co ti nabízí. Pronikáš jím a vzduch voní olejem. Po chvíli vrchol a tichá cesta zpět.

„Kolik ti je vlastně let?“ ptáš se a trochu se bojíš.

„O Vánocích mi bude šestnáct,“ slyšíš a myslíš na to, co bude následovat.

„Já bych chtěl ještě jednou,“ slyšíš kluka. Obrací se na záda. „Jsi krásný a nemáš se čeho bát.“

Bereš si jej znova, hledíš mu do očí a dýcháš stále rychleji. Potom jen gejzír, gejzír a ticho.

„Já jsem Jar,“ představí se a věnuje ti široký úsměv.

„Já Robert,“ říkáš a utíráš mu z prsou svůj pot. Tři slané kapky.

„Odvezu tě až domů,“ říkáš a oblékáš se. Jar, to se povedlo, myslíš si a díváš se mu do očí. Jsou tmavé a přece plné světla. Už zase se usmívá.

„Chceš mě ještě jednou?“ ptá se. „Víš, jako předtím, pusou...“

A ty chceš. Protože... protože je krásný. A pořád ještě nahý. A už zase vzrušený. Končící chlapectví nepotřebuje mnoho. Pusou, pohlazení a pár minut.

„Chceš číslo mého mobilu?“ ptá se Jar na cestě k autu. „Přece nebudeš čekat, až mě zase potkáš na stopu.“

„Když si vezmu tvé číslo, budeš muset s tím stopem přestat, Jar. Dokážeš to?“

„A ty?“

„Já mám dospělého přítele. Tak co uděláme?“

„Já mám jen tebe, Roberte. Fakt.“

„Takže mám přítele nechat? Kvůli patnáctiletému klukovi?“

„Můžeš nás mít oba. A jednou se rozhodnout.“

„Nebudeš mě tlačit do kouta? Nebudeš mi volat o půlnoci, že jsi sám a chceš se milovat? Nebudeš se nikomu chlubit? A stopovat?“

„Nebudu. Počkám, až budeš mít čas a budeš chtít. Nejsm dítě.“

„To nejsi, ale chlap ještě také ne. A přítel je se mnou od prváku na gymnáziu. A bude končit vysokou. Chápeš?“

„Chápu. Vážně nebudu otravovat. Věř mi. Na té silnici jsem čekal na tebe. To nebyla náhoda. Kdybys zrovna nejel kolem, v té mlze potom by mi nikdo nezastavil.“

„A jak jsi poznal, rozumíš, že nešlapeš vedle? Mohl jsem tě seřvat a vyhodit z auta.“

„To se pozná, Roberte. Když se dobře díváš. Když si stopnu nějakého tatku, mlčí, nebo začne povídat o manželce, o dětech, o politice. A kouká na silnici a ne na to, kde mám ruce. A když mu zavádím o stehno, malinko, nereaguje. Nějaký kluk jej moc nezajímá.“

Mladý, ale chytrý, pomyslí si a naťuká si do kontaktů jeho telefonní číslo. A jméno Jarča Brod. Vzadu za očima se ti mihne Jaroslav. Nevíš, jestli neděláš chybu a jestli to všechno neskončí velkým průšvihem. Odvezeš Jardu až domů. Jedeš dál a jsi sám. Doma si dáš horkou sprchu a silnou kávu. Obložíš si dva rohlíky s máslem vejci natvrdo, plátky rajčete a sýra. Pak pošleš Jardovi SMS.

„To jsem já, Robert. Jen abys měl také moje číslo. Miluji tě.“

Po chvíli tvůj mobil zapípá. SMS.

„Dobrou noc, Roberte. Díky za SMS a za všechno.“

Žádné Miluji tě, bleskne ti hlavou a odneseš nádobí do dřezu. Třeba už Jarda myslí na zítřejší školu, na fotbal, na příštího stopa. Jakou váhu má slovo patnáctiletého kluka?

I dnes v noci se narodí spousta dětí a mnoho lidí zemře. Do rána se může svět hodně změnit. I lidé. V pátek přijede Jaroslav a budeme plánovat dovolenou, jíst zdravou stravu a milovat se. Zlomí se pode mnou a půjdeme spát. Pojedeme na koncert a na vystoupení skupiny historického šermu. Nebo k Jaroslavově babičce. Dostaneme králíka a domácí vejce, sušené houby a křížaly a bylinkový čaj proti nachlazení. Ten se hodí vždycky. Zima začíná nakukovat podzimu přes rameno a rýma s bolestí hlavy je nepříjemná.

Nazítí práce, posilovna a pár kilometrů běhu po lesních stezkách. Jarda se neozval. Je tak nezralý, nebo tak moudrý? Nebo jen zvyšuje svoji cenu? Ptáš se sám sebe a nevíš. Úterý. V úterý nechodíš do posilovny, ale do bazénu. Uděláš tolik obrátek, aby to byl uplavaný kilometr, a jdeš domů. Středa, čtvrtek, pátek. Navečer jedeš k vlaku pro Jaroslava. Žasneš, že tě miluje pořád stejně. Že nic nepoznal. V neděli jej odvezeš na nádraží.

V pondělí zavolal Jarda.

„Jak se máš, rytíři? Nechceš přijet? Můžeme zase na hřiště. Ale až tak v devět, až chlapi odejdou ze sprch. Po tréninku. Nebo jiný nápad?“

„A co kdybych přijel pro tebe a jeli jsme ke mně domů?“

„Tak v kolik? Aby se naši nevyptávali, počkám na tebe před hasičárnou.“

„V sedm?“

„Budu tam. Ahoj.“

Je to rozumné? přemýšlíš cestou k autu. Není. Ale co je rozumné? Když jsem necouvl předtím, teď neuteču. Ani nechci. Být rozumný a utíkat.

Jarda se u Roberta ničemu nedivil, na nic se nevyptával a šel rovnou k věci. Milovali se, jedli červený grep a topinky s pikantní paštikou a znovu se milovali. Robert nepustil video, ani nesáhl pro rodinné album. Ani on se na nic nevyptával. Zamiloval se a cítil, že Jarda je také zamilovaný. To mu stačilo. Potom se ještě chvíli mazlili a pak Jardu odvezl domů. Potom čas plynul, den v posilovně, den v bazénu, běh v lese, práce a v pátek přijel Jaroslav.

Milovali se a pak Jaroslav řekl:

„Roberte, něco se stalo. Já jsem se zamiloval. Odpuť.“

„Chceš se rozejít?“ zeptal se Robert a divil se, že to bolí tak málo.

„Nechci. Musím, člověče. Je to medik, o rok níž ve škole, než já, hezký a ve všem mi vyhovuje. I v posteli. Prostě je nám spolu fajn a vidíme se každý den. Můžeme mít jednu společnou praxi, nebo být spolu někde na klinice, prostě máme moře společného. Jistě, jsem ti vděčný, že jsi mi pomohl na gymplu a že jsi zpracoval mámu, aby se nezbláznila, že nebude mít vnoučata. Můžeme zůstat přáteli.“

„To se říká, když se odchází. Ale potom je to většinou jinak. Ale vidím, že jsi se rozhodl a že nemá cenu tě držet.“

„No vidíš, ani nebojuješ,“ řekl Jaroslav.